

החרות שבתשובה - הרבנית נעמי שפירא

צריכים להעמיק מאד באמונת התשובה ולהיות בטוח, שבהרהור תשובה לבד ג"כ מתקנים הרבה את עצמו ואת העולם. ומוכרח הדבר שאחר כל הרהור תשובה יהיה יותר שמח ומרוצה בנפשו ממה שהיה בתחלה. וקל וחומר כשכבר בא הרהור לידי הסכמה של תשובה, וכשהוא מחובר בתורה וחכמה ויראת שמים, ומכש"כ כשהתכונה של האהבה האלהית פועמת בנפשו. וירצה את עצמו וינחם את נפשו הנהלאה, ויחזקה ככל מיני חזקים שבעולם, כי דבר ה' הוא "כאיש אשר אמו תנחמנו, כן אנכי אנחמכם". ואם ימצא בעצמו חטאים שבין אדם לחבירו וכחו חלש מלתקנם, מ"מ אל יתיאש כלל מהתקנה הגדולה של התשובה, כי הרי העוונות שבין אדם למקום ששב עליהם הרי הם נמחלים, וא"כ יש לדון שהחלקים הנשארים שלא תקן עדיין יהיו בטלים ברוב מאחר שכבר נמחלו חלקים רבים מעונותיו ע"י תשובתו. ומ"מ אל יניח ידו מלהזהר הרבה שלא להכשל בשום חטא שבו אדם לחברו, ולתקן כל מה שיוכל מהעבר בדרך חכמה ואומץ רוח מאד, "הנצל כצבי מיד וכצפור מיד יקוש": אבל אל יפול לבו עליו על החלקים שלא ספקה ידו לתקנם, כ"א יחזיק במעוז התורה ועבודת ד' בכל לב בשמחה ביראה ובאהבה.

(אורות התשובה, פרק ז', פסקה ו')

כל חטא נובע מפגם ביכולת בנפש האדם. נחלשה הנפש, ואינה יכולה לעמוד נגד נטית הרע שבה. חסרון-יכולת זה בצאתו אל הפועל מחליש הוא את כח הרצון של הטוב, וחלישות הרצון מחוללת חלישות הידיעה והכרת הטוב מתששטשת. התשובה באה אחר בינה. כשמגבירים את הכרת הטוב, הבאה בשלימותה גם עם הכרת הרע. הרע מבחין את הטוב, כשעומק הרע נעשה ידוע ברעתו, מבהיק יותר עומק הטוב בטובו. וכל מה שידיעת הטוב מתבררת, והפגם שגרם החטא להחשיך את הידיעה, הולך לו ע"י השבת הרצון ונטית הנפש אל הטוב, מתעוררת ע"י ההכרה ג"כ הנטייה לבסס את רצון- הטוב ולהציל גם אותו מפגמו של החטא, והנפש אשר נחלשה מקבלת את טובה כזה להעמיד את נפילתה ולתקן את יכלתה שתהיה במלואה בתור יכולת לטוב, וע"י זה נעשית הבחירה חפשית באמת, ושקול הטוב נשקל הוא באין מפריע, וממילא כח-המושך הרוחני, שיש בכל נפש להמשך אל הטוב, פועל הוא להגביר את הכרעת הטוב ולהעמיד את סדרי החיים של היחיד והצבור כולם על המרכז של הטוב הגמור, שמלתו האחרונה היא אור ד'.

(אורות התשובה, פרק ט', פסקה ט')